

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 199

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 9 aprilie 2013

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
80.		83.	
— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2012 pentru modificarea alin. (2) al art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2007 privind unele măsuri pentru sprijinirea persoanelor afectate de prăbușirea blocului situat în cartierul Dumbrava din municipiul Zalău, ca urmare a deflagrației produse în data de 14 septembrie 2007.....	2	— Lege privind respingerea Ordonanței Guvernului nr. 11/2012 pentru modificarea art. II alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2012 privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice și întărirea disciplinei financiare și de modificare și completare a unor acte normative.....	5
353.		356.	
— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2012 pentru modificarea alin. (2) al art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2007 privind unele măsuri pentru sprijinirea persoanelor afectate de prăbușirea blocului situat în cartierul Dumbrava din municipiul Zalău, ca urmare a deflagrației produse în data de 14 septembrie 2007.....	2	— Decret pentru promulgarea Legii privind respingerea Ordonanței Guvernului nr. 11/2012 pentru modificarea art. II alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2012 privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice și întărirea disciplinei financiare și de modificare și completare a unor acte normative.....	5
★			
81.		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 85/2011 pentru modificarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	3	Decizia nr. 62 din 21 februarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (2) și ale art. 94 alin. (1) lit. m), raportat la art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.....	6–8
354.		Decizia nr. 89 din 28 februarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare	8–11
★			
82.		Decizia nr. 95 din 28 februarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 230 lit. v) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil	11–13
— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 29/2012 privind prorogarea termenului prevăzut la art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2011 pentru modificarea Legii nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor administrate privat.....	4	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
355.		378.	
— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 29/2012 privind prorogarea termenului prevăzut la art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2011 pentru modificarea Legii nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor administrate privat....	4	— Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind modificarea și completarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2.137/2011	14–15
★			

LEGI ŞI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAŢILOR

SENATUL

LEGE

privind aprobarea Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 74/2012 pentru modificarea alin. (2) al art. 2 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 99/2007 privind unele măsuri pentru sprijinirea persoanelor afectate de prăbuşirea blocului situat în cartierul Dumbrava din municipiul Zalău, ca urmare a deflagraţiei produse în data de 14 septembrie 2007

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 74 din 27 noiembrie 2012 pentru modificarea alin. (2) al art. 2 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 99/2007 privind unele măsuri pentru sprijinirea persoanelor afectate de prăbuşirea blocului situat în cartierul Dumbrava din municipiul Zalău, ca urmare a deflagraţiei produse în data de 14 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 808 din 3 decembrie 2012.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 şi ale art. 76 alin. (2) din Constituţia României, republicată.

PREŞEDINTELE
CAMEREI DEPUTAŢILOR
VALERIU-ŞTEFAN ZGONEA

PREŞEDINTELE SENATULUI
**GEORGE-CRIN LAURENŢIU
ANTONESCU**

Bucureşti, 5 aprilie 2013.
Nr. 80.

PREŞEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 74/2012 pentru modificarea alin. (2) al art. 2 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 99/2007 privind unele măsuri pentru sprijinirea persoanelor afectate de prăbuşirea blocului situat în cartierul Dumbrava din municipiul Zalău, ca urmare a deflagraţiei produse în data de 14 septembrie 2007

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) şi ale art. 100 alin. (1) din Constituţia României, republicată,

Preşedintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 74/2012 pentru modificarea alin. (2) al art. 2 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 99/2007 privind unele măsuri pentru sprijinirea persoanelor afectate de prăbuşirea blocului situat în cartierul Dumbrava din municipiul Zalău, ca urmare a deflagraţiei produse în data de 14 septembrie 2007 şi se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREŞEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

Bucureşti, 4 aprilie 2013.
Nr. 353.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 85/2011
pentru modificarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85 din 5 octombrie 2011 pentru modificarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 716 din 11 octombrie 2011, cu următoarele modificări și completări:

1. **La articolul I, punctul 1 se abrogă.**

2. **La articolul I, după punctul 1 se introduce un nou punct, punctul 11, cu următorul cuprins:**

„11. **La articolul 4, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

«(2) Pentru investițiile care se realizează pe amplasamente ce depășesc limita administrativ-teritorială a județului, respectiv a municipiului București, în unități administrativ-teritoriale limitrofe, în vederea armonizării condițiilor de autorizare pentru întreaga investiție, autoritatea administrației publice centrale competente cu atribuții de reglementare, potrivit legii, în domeniul din care face parte investiția supusă autorizării, va emite un aviz coordonator, în baza căruia președinții consiliilor județene implicate, respectiv primarul general al municipiului București, după caz, vor emite autorizații de construire pentru

executarea lucrărilor aferente părților din investiție amplasate în unitățile administrativ-teritoriale din aria lor de competență.»”

3. **La articolul I, după punctul 2 se introduce un nou punct, punctul 3, cu următorul cuprins:**

„3. **La articolul 4, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:**

«(6) Prin excepție de la prevederile art. 2 alin. (1), executarea lucrărilor de foraje necesare pentru efectuarea studiilor geotehnice și a prospecțiunilor geologice, proiectarea și deschiderea exploatărilor de gaze și petrol, a altor exploatări subacvatice, precum și a lucrărilor de construire a rețelilor submarine de transport energetic și de comunicații, în marea teritorială, zona contiguă sau zona economică exclusivă a Mării Negre, după caz, este permisă în baza actului de autoritate al autorității competente desemnate prin legea specială, care ține loc de autorizație de construire/desființare și se emite în condițiile legislației specifice din domeniul gazelor, petrolului, energiei electrice și comunicațiilor, din care fac parte lucrările, după caz.»”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 5 aprilie 2013.

Nr. 81.

PREȘEDINTELE SENATULUI

GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 85/2011 pentru modificarea
Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor
de construcții**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 85/2011 pentru modificarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 4 aprilie 2013.

Nr. 354.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 29/2012 privind prorogarea termenului prevăzut la art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2011 pentru modificarea Legii nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor administrate privat

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 29 din 20 iunie 2012 privind prorogarea termenului prevăzut la art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2011 pentru modificarea Legii nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor administrate privat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 415 din 21 iunie 2012.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
**GEORGE-CRIN LAURENȚIU
ANTONESCU**

București, 5 aprilie 2013.

Nr. 82.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 29/2012 privind prorogarea termenului prevăzut la art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2011 pentru modificarea Legii nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor administrate privat

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 29/2012 privind prorogarea termenului prevăzut la art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2011 pentru modificarea Legii nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor administrate privat și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 4 aprilie 2013.

Nr. 355.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**privind respingerea Ordonanței Guvernului nr. 11/2012
pentru modificarea art. II alin. (2) lit. a) din Ordonanța
de urgență a Guvernului nr. 26/2012 privind unele măsuri
de reducere a cheltuielilor publice și întărirea disciplinei
financiare și de modificare și completare
a unor acte normative**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se respinge Ordonanța Guvernului nr. 11 din 7 august 2012 pentru modificarea art. II alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2012 privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice și întărirea disciplinei financiare și de modificare și completare a unor acte normative, adoptată în temeiul art. 1 pct. I.3 din Legea nr. 127/2012 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 din 8 august 2012.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
**GEORGE-CRIN LAURENȚIU
ANTONESCU**

București, 5 aprilie 2013.
Nr. 83.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind respingerea
Ordonanței Guvernului nr. 11/2012 pentru modificarea art. II
alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului
nr. 26/2012 privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor
publice și întărirea disciplinei financiare și de modificare
și completare a unor acte normative**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind respingerea Ordonanței Guvernului nr. 11/2012 pentru modificarea art. II alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2012 privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice și întărirea disciplinei financiare și de modificare și completare a unor acte normative și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 4 aprilie 2013.
Nr. 356.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 62**

din 21 februarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (2) și ale art. 94 alin. (1) lit. m), raportat la art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 94 alin. (1) lit. m), raportat la art. 54 lit. h) și art. 86 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și la art. 50 lit. g) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Mariana Adelina Grecu în Dosarul nr. 2.796/63/2012 al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 1.172D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public.

Acesta arată că textele de lege criticate nu contravin principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fiind aplicabile tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei respective. Totodată, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa în materie, de pildă Decizia nr. 1.593 din 13 decembrie 2011, că măsura suspendării raportului de serviciu a funcționarului public, în cazurile reglementate de lege, are ca finalitate protejarea autorității sau a instituției publice față de pericolul continuării activității ilicite și al extinderii consecințelor periculoase ale faptei penale săvârșite de către funcționarul public. Pentru aceste motive, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 mai 2012, pronunțată în Dosarul nr. 2.796/63/2012, **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 94 alin. (1) lit. m), raportat la art. 54 lit. h) și art. 86 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și la „art. 50 lit. h)” din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Mariana Adelina Grecu într-o cauză având ca obiect anularea dispoziției de suspendare din funcția publică ocupată de aceasta.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece creează o stare de discriminare între un funcționar public și un alt salariat încadrat în temeiul unui contract individual de muncă la aceeași instituție. Astfel, în situația în care ambele persoane sunt trimise în judecată pentru săvârșirea aceleiași fapte, în același dosar, numai funcționarului public i se va suspenda raportul de serviciu, celui alt salariat fiindu-i suspendat raportul de muncă numai în cazul în care este arestat preventiv. Autoarea excepției apreciază că deținerea calității de funcționar public, față de cea de funcție contractuală, are deja o implicație în plan procesual penal, deoarece, pentru infracțiunile săvârșite în legătură cu serviciul, funcționarilor publici le sunt aplicabile pedepse mai mari în raport cu alți funcționari.

Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Textele de lege criticate oferă garanțiile cuprinse în Constituția României, măsura suspendării din funcție aplicându-se tuturor funcționarilor publici aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, și anume în cazul în care s-a pus în mișcare acțiunea penală pentru vreuna dintre infracțiunile enumerate de lege, care i-ar face incompatibili cu exercitarea funcției publice. Sancțiunea administrativă a suspendării funcționarului public din funcția publică pe care acesta o deține are ca finalitate protejarea autorității sau a instituției publice față de pericolul continuării activității ilicite și al extinderii consecințelor periculoase ale faptei penale săvârșite de către funcționarul public. Fiind o măsură de natură administrativă, nu sunt incidente normele constituționale și convenționale referitoare la prezumția de nevinovăție, care va trebui însă respectată pe parcursul desfășurării întregului proces penal pornit împotriva respectivului funcționar public, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

Menționează, totodată, că asupra textelor de lege criticate Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, de pildă prin deciziile nr. 481 din 6 mai 2008, nr. 921 din 16 septembrie 2008 și nr. 1.332 din 9 decembrie 2008.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Consideră ca fiind relevantă în cauză jurisprudența Curții Constituționale în ceea ce privește dispozițiile art. 94 alin. (1) lit. m), raportat la art. 54 lit. h) și art. 86 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, indicând, în acest sens, deciziile nr. 481 din 6 mai 2008, nr. 1.332 din 9 decembrie 2008 sau nr. 1.553 din 6 decembrie 2011.

În ce privește invocarea principiului egalității se arată că funcționarii publici și personalul contractual au statute diferite, reglementate de legi diferite, astfel că și tratamentele juridice privind măsura suspendării de drept pot fi diferite, întrucât principiul menționat presupune nu numai același tratament pentru aceeași situație, ci și tratamente diferite pentru situații distincte.

Avocatul Poporului precizează că își menține punctul de vedere exprimat anterior și consemnat prin deciziile Curții Constituționale nr. 748 din 13 septembrie 2007, nr. 148 din 5 februarie 2009 sau nr. 1.593 din 13 decembrie 2011, potrivit căruia dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 lit. h) din Codul muncii [devenite prin republicare art. 50 lit. g)], față de art. 16 alin. (1) din Constituție, apreciază că textul legal menționat nu aduce atingere egalității cetățenilor în fața legii, aplicându-se tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie, pe de o parte, prevederile art. 86 alin. (2) și ale art. 94 alin. (1) lit. m), raportat la art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, având următorul cuprins:

— Art. 86 alin. (2): „(2) În cazul în care funcționarul public este trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de natura celor prevăzute la art. 54 lit. h), persoana care are competența legală de numire în funcția publică va dispune suspendarea funcționarului public din funcția publică pe care o deține.”;

— Art. 94 alin. (1) lit. m): „(1) Raportul de serviciu se suspendă de drept atunci când funcționarul public se află în una dintre următoarele situații: (...)

m) în cazul în care s-a dispus trimiterea în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de natura celor prevăzute la art. 54 lit. h).”;

— Art. 54 lit. h): „Poate ocupa o funcție publică persoana care îndeplinește următoarele condiții: (...)

h) nu a fost condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni contra umanității, contra statului sau contra autorității, de serviciu sau în legătură cu serviciul, care împiedică înfăptuirea justiției, de fals ori a unor fapte de corupție sau a unei infracțiuni săvârșite cu intenție, care ar face-o incompatibilă cu exercitarea funcției publice, cu excepția situației în care a intervenit reabilitarea.”

Pe de altă parte, obiect al excepției de neconstituționalitate îl formează, potrivit încheierii de sesizare și motivării autorului

excepției, și dispozițiile „art. 50 lit. h)” din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011. În motivarea autorului excepției se observă, însă, că acesta redă dispozițiile art. 50 lit. g) din Legea nr. 53/2003, iar din examinarea conținutului lor legal, rezultă că acesta este textul incident în speța dedusă judecării, și nu lit. h) a articolului, care a fost reținut dintr-o eroare materială. Totodată, Curtea constată că, în urma republicării Legii nr. 53/2003, dispozițiile inițiale ale art. 50 lit. h) au fost preluate în mod identic de art. 50 lit. g) din aceeași lege, însă această renumerotare a textelor este anterioară momentului invocării excepției de neconstituționalitate. De asemenea, Curtea constată că dispozițiile art. 50 lit. g) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii nu sunt obiectul unor critici distincte de neconstituționalitate, ci autorul excepției le invocă cu scopul de a argumenta teza discriminării funcționarilor publici față de ceilalți angajați, ale căror raporturi de serviciu sunt reglementate de dreptul comun în materie, reprezentat de Codul muncii. Prin urmare, Curtea nu va examina aceste prevederi în calitate de obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate.

Normele fundamentale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „Cetățenii sunt egali în fața legii, fără privilegii și fără discriminări.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textele de lege criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate, cu motivări asemănătoare și prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate și în prezenta cauză.

Exemplificative, în acest sens, sunt Decizia nr. 1.553 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 7 februarie 2012, sau Decizia nr. 1.593 din 13 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 24 ianuarie 2012, prin care Curtea a analizat constituționalitatea dispozițiilor art. 86 alin. (2) și ale art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999, prin raportare la prevederile art. 54 lit. h) din aceeași lege.

Cu privire la pretinsa discriminare creată datorită aplicării unui tratament juridic diferit funcționarilor publici față de celelalte categorii de funcționari sub aspectul suspendării raportului de serviciu, Curtea a statuat, prin deciziile menționate, că „măsura suspendării din funcție se aplică tuturor funcționarilor publici aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, și anume în cazul în care s-a pus în mișcare acțiunea penală pentru săvârșirea uneia dintre infracțiunile contra umanității, contra statului sau contra autorității, de serviciu sau în legătură cu serviciul, care împiedică înfăptuirea justiției, de fals ori a unor fapte de corupție sau a unei infracțiuni săvârșite cu intenție, care i-ar face incompatibili cu exercitarea funcției publice”, astfel că nu a putut fi reținută critica de neconstituționalitate privind încălcarea art. 4 alin. (2) și a art. 16 alin. (1) din Constituție. Curtea a mai reținut, de asemenea, că „sanctiunea administrativă a suspendării funcționarului public din funcția publică pe care acesta o deține, în cazul în care s-a dispus trimiterea sa în judecată, are ca finalitate protejarea autorității sau a instituției publice față de pericolul continuării activității ilicite și al extinderii consecințelor periculoase ale faptei penale săvârșite de către funcționarul public”.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și ale art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii:

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. art. 86 alin. (2) și ale art. 94 alin. (1) lit. m), raportat la art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Mariana Adelina Grecu în Dosarul nr. 2.796/63/2012 al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 februarie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 89

din 28 februarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul Mureș — Secția civilă în Dosarul nr. 5.751/102/2011 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.332D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens Decizia nr. 116/2012 a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 mai 2012, pronunțată în Dosarul nr. 5.751/102/2011, **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare.** Excepția a fost ridicată din oficiu de către instanța judecătorească în cadrul unui litigiu având ca obiect soluționarea cererii reclamantului Avram Sălăgean în contradictoriu cu Casa

Județeană de Pensii Mureș, ca prin hotărâre judecătorească să fie obligată pârâta la plata diferențelor de pensie echivalente punctajului suplimentar pentru grupa II de muncă, începând cu luna noiembrie 2008 și până în luna august 2011.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** instanța judecătorească susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind principiile statului de drept și ale art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență.

În acest sens, arată că principiul constituțional al statului de drept implică asigurarea aplicării normelor juridice în spiritul și litera lor, concomitent cu eliminarea oricărei tendințe de reglementare a unor situații juridice. Acest principiu face necesar ca titularii drepturilor recunoscute să nu poată fi obstrucționați de a se bucura efectiv de drepturile reglementate în favoarea lor, astfel cum a fost statuat și în Decizia nr. XXIII din 12 decembrie 2005 a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Aceasta „este și situația reclamantului, al cărui drept a fost vidat de substanța sa, devenind lipsit de orice valoare („*nudum jus*”).

Astfel, prin art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 se garantează dreptul la un număr suplimentar de puncte pentru fiecare an de spor („bonus”) de vechime aferent grupelor I și II de muncă, deoarece, așa cum se precizează în preambulul ordonanței, acest „bonus” de stagiu „*nu reprezintă perioadă contributivă*”, deci este o perioadă pur teoretică, pentru care nu se acordau până atunci puncte de pensie.

La mai puțin de două luni a fost adoptată Legea nr. 218/2008, care, prin art. I pct. 3, introduce și garantează dreptul la creșterea punctajului de pensie pentru perioadele (efective și concrete) în care au fost desfășurate activități în locuri de muncă încadrate în grupele I și II de muncă. Deci, spre deosebire de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008, prin Legea nr. 218/2008 se acordă o creștere de punctaj pentru o perioadă efectivă (nu teoretică) în care s-a prestat munca (în grupele I și II) și pentru care și înainte se acordau puncte, Legea nr. 218/2008 nefăcând altceva decât să „crească” punctajul anterior, pentru a recompensa munca grea depusă și pentru

faptul că în perioadele din grupele I și II de muncă se plăteau contribuții de asigurări sociale majorate substanțial față de grupa normală de muncă (conform Decretului nr. 389/1972, modificat prin Legea nr. 49/1992).

Potrivit art. II din Legea nr. 218/2008, creșterea punctajului de pensie trebuia realizată prin recalcularea din oficiu a pensiilor începând cu data de 1 septembrie 2009.

Însă, acest drept la creșterea punctajului de pensie garantat de Legea nr. 218/2008 a fost golit de orice conținut prin ordonanțe de urgență ulterioare, care prevăd amânarea timp de 2 ani a punerii în aplicare a legii, și prin diminuarea drastică a creșterii de punctaj garantate de lege. Astfel, prin art. IV teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 a fost abrogat art. II din Legea nr. 218/2008, care statua până atunci aplicarea creșterii punctajului de pensie începând cu data de 1 ianuarie 2009. De asemenea, prin art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 a fost prorogată punerea în aplicare a dreptului la creșterea punctajului garantat de Legea nr. 218/2008, până la data de 1 ianuarie 2011.

Totodată, cuantumul dreptului la creșterea punctajului de pensie garantat de Legea nr. 218/2008 a fost diminuat drastic prin deducerea din acest cuantum a cuantumului dreptului suplimentar de pensie prevăzut distinct de art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008. Aceasta, în condițiile în care cele două drepturi sunt distincte, fiind acordate pentru perioade distincte și pentru scopuri diferite.

În consecință, instanța apreciază că dispozițiile de lege criticate contravin, în primul rând, prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, neexistând nicio situație extraordinară care să permită golirea de conținut a dreptului de pensie garantat de lege, prin amânarea aplicării timp de 2 ani, respectiv diminuarea drastică a cuantumului acestui drept. În acest sens, invocă deciziile Curții Constituționale nr. 104/2009, nr. 82/2009, nr. 1.221/2008, nr. 984/2009 și nr. 109/2010.

Mai susține instanța că Guvernul a intervenit prin ordonanțe de urgență pentru a contracara o politică legislativă a Parlamentului în materie de pensii, încălcând astfel prevederile art. 1 alin. (4) și (5) și ale art. 115 alin. (6) din Constituție și afectând dreptul fundamental la pensie garantat de art. 47 alin. (2) din Constituție. Susține că a fost afectat, de asemenea, și dreptul de proprietate asupra creanțelor rezultând din pensii și care erau garantate prin lege, încălcându-se astfel și prevederile art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră, în esență, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate stabilesc doar decalarea termenului de aplicare a măsurilor de creștere a punctului de pensie în situația persoanelor care au desfășurat activități în grupele I și II de muncă. O atare decalare nu afectează conținutul dreptului la pensie sau al dreptului de proprietate privată, deoarece legiuitorul poate suspenda temporar aplicarea unor dispoziții legale printr-un act de același nivel, în cazul în care condițiile economice, financiare sau sociale o impun.

În final, invocă deciziile Curții Constituționale nr. 1.278/2010, nr. 1.541/2010, nr. 1.653/2010, nr. 1.300/2010 și nr. 116/2012.

Avocatul Poporului apreciază, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, deoarece plafonarea punctajului de pensie, precum și a cuantumului pensiei se aplică tuturor categoriilor de cetățeni înscrși în sistemul public de pensii, fiind impusă de limitele fondurilor financiare existente pentru plata pensiilor și a altor drepturi de asigurări sociale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 919 din 29 decembrie 2009, aprobată prin Legea nr. 240/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 864 din 8 decembrie 2011, care au următorul cuprins:

„Articolul II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 9 decembrie 2008, aprobată prin Legea nr. 155/2009, se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. II. — (1) Prevederile art. 165¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2011, prin acordarea diferenței dintre punctajul mediu anual rezultat în urma majorării efectuate conform prevederilor Legii nr. 218/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările ulterioare, și cel acordat conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, aprobată prin Legea nr. 154/2009.

(2) Punctajul mediu anual calculat conform prevederilor alin. (1) se adaugă la punctajul mediu anual convenit sau aflat în plată în luna decembrie 2010.

(3) În situația în care cuantumul pensiei aferent punctajului mediu anual rezultat în urma aplicării prevederilor alin. (2) este mai mic decât cel convenit sau aflat în plată, se menține cuantumul convenit ori aflat în plată până la data la care, prin aplicarea formulei de calcul prevăzute de lege, se va obține un cuantum al pensiei mai mare.

(4) Drepturile de pensie rezultate în urma aplicării prevederilor alin. (1) și (2) se acordă beneficiarilor începând cu luna ianuarie 2011.»

Anterior sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate, Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogată prin art. 196 lit. a) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010. Având în vedere însă cele reținute prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, urmează a se analiza constituționalitatea dispozițiilor de lege criticate, aplicabile cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

Prevederile art. 165¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, la care fac

referire dispozițiile de lege criticate, aveau următorul cuprins: „(1) Pensionarii sistemului public de pensii ale căror drepturi de pensie au fost stabilite potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, care au desfășurat activități în locuri încadrate în grupa I și/sau grupa II de muncă, beneficiază de o creștere a punctajelor anuale realizate în aceste perioade, după cum urmează:

a) cu 50% pentru perioadele în care au desfășurat activități în locuri încadrate în grupa I de muncă;

b) cu 25% pentru perioadele în care au desfășurat activități în locuri încadrate în grupa a II-a de muncă.

(2) Prevederile alin. (1) nu se aplică în situația în care, la recalcularea pensiilor în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, aprobată cu completări prin Legea nr. 78/2005, cu completările ulterioare, pentru determinarea punctajului mediu anual s-a utilizat vechimea în muncă necesară deschiderii dreptului la pensie prevăzută de acte normative cu caracter special.

(3) De creșterea punctajelor anuale prevăzută la alin. (1) beneficiază și persoanele ale căror drepturi de pensie s-au deschis în perioada 1 aprilie 2001 — 2 noiembrie 2008 inclusiv, cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 782 alin. (2).”

Instanța de judecată — autor al excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat și principiul respectării Constituției, a supremației sale și a legilor și ale art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor de lege care suspendă începerea termenului de recalculare a pensiei pentru pensionarii sistemului public de pensii ale căror drepturi de pensie au fost stabilite potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, care au desfășurat activități în locuri încadrate în grupa I și/sau grupa II de muncă.

Astfel, prin Decizia nr. 116 din 16 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 297 din 5 mai 2012, prin Decizia nr. 1.254 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 732 din 3 noiembrie 2010, și prin Decizia nr. 1.278 din 12 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 808 din 3 decembrie 2010, Curtea a arătat că „emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2008 — prin care se amâna aplicarea dispozițiilor art. 165¹ din Legea nr. 19/2000 — nu poate fi catalogată ca afectând dreptul fundamental la pensie, întrucât, față de Legea nr. 218/2008, care recunoștea drepturi suplimentare față de cuantumului pensiei aflate în plată, nu aduce reglementări de drept substanțial noi, deci nici nu afectează într-un sens negativ dreptul constituțional la pensie. [...] Abrogându-se textul art. II din Legea nr. 218/2008, recalcularea pensiilor potrivit art. 165¹ din Legea nr. 19/2000, cu modificările operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008, se va face, potrivit art. II alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008, începând cu luna ianuarie 2010, termen prorogat ulterior prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009, până în luna ianuarie 2011”.

În consecință, Curtea a statuat că „în aceste condiții nu se poate susține că textul legal criticat ar fi afectat în mod negativ dreptul substanțial la pensie, doar termenul pentru recalcularea acesteia fiind amânat pentru luna ianuarie 2011, astfel încât Curtea constată că nu au fost încălcate prevederile art. 115 alin. (6) coroborate cu art. 47 alin. (2) din Constituție.”

Totodată, Curtea a reținut că legiuitorul este suveran să decidă momentul intrării în vigoare a unei măsuri reparatorii,

însă „prorogarea repetată a intrării în vigoare a prevederilor art. 165¹ din Legea nr. 19/2000 nu este de dorit, întrucât ar putea înfrânge, în final, chiar esența dreptului la pensie, ceea ce este inadmisibil”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la inexistența situației extraordinare pentru adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 114/2009, Curtea reține că, așa cum a statuat în mod constant în jurisprudența sa, pentru emiterea unei ordonanțe de urgență este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public. Astfel, prin Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, și prin Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009, Curtea a reținut implicațiile deosebirii terminologice dintre noțiunea de „caz excepțional”, utilizat în concepția art. 114 alin. (4) din Constituție anterior revizuirii, și cea de „situație extraordinară”, arătând că, deși diferența dintre cei doi termeni, din punctul de vedere al gradului de abatere de la obișnuit sau comun căruia îi dau expresie, este evidentă, același legiuitor a simțit nevoia să o pună la adăpost de orice interpretare de natură să minimalizeze o atare diferență, prin adăugarea sintagmei „a căror reglementare nu poate fi amânată”, consacrand astfel *in terminis* imperativul urgenței reglementării.

Prin aceleași decizii, Curtea a reamintit jurisprudența sa pronunțată anterior revizuirii Legii fundamentale și a precizat că de esența cazului excepțional este caracterul său obiectiv, în sensul că „existența sa nu depinde de voința Guvernului care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență” (Decizia nr. 83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 8 iunie 1998).

Având în vedere acestea, Curtea reține că — în cazul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 114/2009 — este descrisă în preambulul acesteia situația extraordinară care a condus la adoptarea ei, și anume „*evoluția crizei economice în anul 2009, precum și extinderea acesteia în cursul anului 2010*”, care „*impune luarea de urgență a unor măsuri pentru a se putea asigura respectarea angajamentelor asumate de România prin semnarea acordurilor de împrumut cu organisme financiare internaționale, acorduri absolut necesare pentru stabilitatea economică a României, pentru atingerea țintelor de deficit ale bugetului general consolidat în anul 2010*”. Totodată, în preambul se menționează că „*se impune adoptarea în regim de urgență a unor măsuri cu caracter excepțional, prin care să se continue eforturile de reducere a cheltuielilor bugetare și în anul 2010*” și că „*neadoptarea acestor măsuri în regim de urgență ar duce la pierderea acordurilor cu instituțiile financiare internaționale, cu consecința creării unor dezechilibre macroeconomice de natură să ducă la imposibilitatea relansării economice*.”

Pe cale de consecință, Curtea constată că a existat o situație extraordinară — în sensul celor reținute în jurisprudența sa cu privire la această noțiune — care a impus adoptarea dispozițiilor criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009, fiind astfel respectate prevederile art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală.

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (4) din Constituție, Curtea constată că principiul separației și echilibrului puterilor în stat nu are semnificația interzicerii Guvernului de a interveni, pe cale legislativă delegată, în sensul modificării, completării sau al abrogării unor legi adoptate de Parlament.

Cât privește critica de neconstituționalitate raportată la Curtea constată că, din perspectiva celor mai sus arătate, dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiul nu se poate reține o încălcare a acestor principii respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii:

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul Mureș — Secția civilă în Dosarul nr. 5.751/102/2011.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 95

din 28 februarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 230 lit. v) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniel-Liviu Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 230 lit. v) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, excepție ridicată de Gavrilă Stan și Rodica Stan în Dosarul nr. 14.694/211/2011 al Tribunalului Cluj — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.403D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că aspectele referitoare la aplicarea legii în timp țin de voința legiuitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 octombrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 14.694/211/2011, **Tribunalul Cluj — Secția civilă a sesizat**

Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 230 lit. v) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, excepție ridicată de Gavrilă Stan și Rodica Stan într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de evacuare dintr-un spațiu cu destinația de locuință.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale criticate, potrivit cărora, de la data intrării în vigoare a noului Cod civil, se abrogă dispozițiile referitoare la posibilitatea reînnoirii contractului de închiriere a locuinței, inclusiv a celui aflat în curs de executare, contravin principiului constituțional al neretroactivității legii, deoarece afectează drepturi deja câștigate.

Se arată, în acest sens, că dreptul de a cere reînnoirea contractului de închiriere a locuinței a intrat în patrimoniul chiriașului la data încheierii contractului, în temeiul dispozițiilor suplative cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, respectiv art. 14 din acest act normativ, astfel încât abrogarea dispozițiilor legale referitoare la posibilitatea reînnoirii contractelor de închiriere are efecte retroactive.

Se mai susține că textul de lege criticat contravine și dispozițiilor constituționale referitoare la egalitatea în fața legii, deoarece creează o discriminare între titularii contractelor de închiriere care au inserat în mod expres în contract o clauză prin care au dobândit dreptul de a solicita prelungirea duratei contractului și titularii contractelor de închiriere în privința cărora, în lipsa inserării exprese a unei astfel de clauze, erau aplicabile dispozițiile corespunzătoare ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999. Astfel, în situația abrogării dispozițiilor legale suplative, aceștia din urmă sunt privați de dreptul de a

mai solicita prelungirea duratei contractelor de închiriere aflate în curs de executare.

Tribunalul Cluj — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că textul de lege criticat nu este retroactiv, deoarece legiuitorul a avut în vedere perioada ulterioară finalizării contractelor de închiriere aflate în curs de executare.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale, deoarece dispun pentru viitor și se aplică unor situații juridice aflate în curs de derulare, astfel încât nu este înfrânt principiul neretroactivității legii. Se mai apreciază că determinarea situațiilor juridice care rămân supuse vechii reglementări, precum și a celor care vor fi guvernate de noua reglementare nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare a legii în timp, de competență exclusivă a instanței judecătorești. De asemenea, textul de lege criticat se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrar.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 230 lit. v) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011.

Textul de lege criticat are următorul cuprins: „La data intrării în vigoare a Codului civil se abrogă: (...)

v) art. 12, 14—25, art. 32 alin. (2), art. 43 și 44 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, cu modificările ulterioare; de la aceeași dată, dispozițiile art. 12 și 14—25 nu se mai aplică nici contractelor de închiriere a locuinței în curs de executare;”.

Textul de lege criticat face referire la dispozițiile art. 12, art. 14—25, art. 32 alin. (2), art. 43 și 44 cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, însă, din motivarea excepției, rezultă că autorii acesteia se referă la prevederile art. 14 și 15 din aceeași ordonanță de urgență, potrivit cărora:

— Art. 14: „(1) La expirarea termenului de închiriere stabilit conform prezentei ordonanțe de urgență chiriașul are dreptul la reînnoirea contractului, pentru aceeași perioadă, dacă părțile nu modifică prin acord expres durata închirierii.

(2) Proprietarul poate refuza reînnoirea contractului de închiriere numai pentru următoarele motive:

a) locuința este necesară pentru a satisface nevoile sale de locuit, ale soțului, părinților ori copiilor oricărui dintre aceștia, numai dacă sunt cetățeni români cu domiciliul în România;

b) locuința urmează să fie vândută în condițiile prezentei ordonanțe de urgență;

c) chiriașul nu a achitat chiria cel puțin 3 luni consecutive în executarea contractului de închiriere;

d) în cazurile prevăzute la art. 13 lit. f)—i).

(3) Proprietarul este obligat să îi notifice chiriașului refuzul de a reînnoi contractul de închiriere cu cel puțin un an înainte de expirarea acestuia, pentru situațiile prevăzute la alin. (2) lit. a) și b). În cazurile prevăzute la alin. (2) lit. d) notificarea se face cu cel puțin 60 de zile înainte de expirarea contractului.

(4) Sunt permise mai multe reînnoiri succesive.

(5) Chiriașul este obligat să părăsească locuința în termen de 60 de zile de la expirarea termenului contractual, dacă locațiunea nu s-a reînnoit. Chiriașul este obligat să plătească întreaga chirie, precum și toate cheltuielile pentru servicii și întreținere aferente perioadei în care a ocupat efectiv locuința.”.

— Art. 15: „(1) În cazul chiriașilor care au primit notificarea pentru motivele prevăzute la art. 14 alin. (2) lit. a) și b), consiliile locale sunt obligate să le pună la dispoziție, cu prioritate, o locuință din fondul destinat închirierii, inclusiv din fondul de locuințe sociale, în termen de un an de la data cererii chiriașului; locuințele se pun la dispoziție numai celor care îndeplinesc criteriile de acces stabilite în conformitate cu prevederile Legii locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Chiriașul este obligat să înregistreze cererea de locuință la consiliul local în termen de 30 de zile de la data notificării.

(3) Sunt interzise, sub sancțiunea nulității absolute, contractele de închiriere pentru suprafețele cu destinația de locuință, încheiate de consiliile locale cu persoane fizice sau juridice cu nerespectarea ordinii de prioritate prevăzute la alin. (1).

(4) În cazul în care consiliile locale nu au putut pune la dispoziție chiriașului o locuință corespunzătoare în termenul prevăzut la alin. (1) contractul de închiriere se prelungește pentru o perioadă de 6 luni de la data expirării sale, fiind aplicabile și prevederile cap. II privind schimbul de locuință.”

În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile și art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

În cauza dedusă judecătorului a quo, la data intrării în vigoare a noului Cod civil, contractul de închiriere a locuinței era în curs de executare, acesta încetând de drept, prin ajungerea la termen, la data de 5 octombrie 2011, dată la care, în temeiul textului de lege criticat în prezenta cauză, erau abrogate dispozițiile art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999. Totodată, acest contract nu cuprindea o clauză similară acestei din urmă prevederi legale, referitoare la dreptul la reînnoirea contractului, la expirarea termenului contractual.

Autorii excepției, locatari, susțin, în esență, că prevederea legală care abrogă dispozițiile referitoare la posibilitatea reînnoirii contractelor de închiriere a locuinței și la obligația consiliilor locale de a le pune la dispoziție o locuință corespunzătoare chiriașilor ale căror venituri medii nete lunare pe membru de familie sunt sub nivelul salariului mediu net pe economie, precum și acelora care au dreptul la locuințe sociale potrivit Legii nr. 114/1996, republicată, are efecte retroactive, deoarece se aplică și celor aflate în curs de executare.

Analizând aceste susțineri, Curtea reține că, în ceea ce privește dreptul la reînnoirea contractului de închiriere la

expirarea termenului contractual, este necesar a distinge între situația în care părțile au convenit asupra prelungirii duratei locațiunii, la data încheierii contractului, pe de o parte, și situația în care, în lipsa unei clauze contractuale exprese în acest sens, dreptul la reînnoirea contractului putea fi exercitat la expirarea termenului locațiunii, în temeiul dispozițiilor imperative cuprinse în art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999.

Astfel, Curtea observă că, în prima situație, drepturile și obligațiile corelative în privința cărora părțile au convenit la data realizării acordului de voințe își păstrează întinderea, durata și modalitățile de exercitare, respectiv de executare, cu privire la care părțile au convenit încă de la data încheierii actului juridic, cadrul contractual fiind guvernat de regula *tempus regit actum*. De aceea, art. 102 alin. (1) din Legea nr. 71/2011 prevede: „(1) Contractul este supus dispozițiilor legii în vigoare la data când a fost încheiat în tot ceea ce privește încheierea, interpretarea, efectele, executarea și încetarea sa.”

Pe de altă parte, autonomia de voință a părților contractante este limitată chiar de cadrul legal existent la data încheierii contractului, dar includerea în cuprinsul contractului a unor clauze care reiau în mod expres dispoziții legale în materie este, de asemenea, o exprimare a autonomiei de voință a părților, care, în acest mod, înțeleg să supună pe viitor contractul unor clauze specifice. Acestea își mențin caracterul obligatoriu chiar și după ce legea iese din vigoare, ele continuând, de principiu, să guverneze contractul în cauză. În speță, însă, având în vedere datele dosarului, Curtea reține că în contractul încheiat de autorul excepției o atare clauză nu a fost inclusă, astfel încât locatarul nu a înțeles să reînnoiască contractul de locațiune, renunțând expres la dreptul la prelungirea acestuia.

Chiar în situația lipsei inserării unei clauze contractuale exprese privind reînnoirea contractului de închiriere sau a unei clauze care exclude expres posibilitatea reînnoirii contractului, la expirarea termenului contractual, chiriașul avea, încă de la data încheierii contractului potrivit prevederilor art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, dreptul la reînnoirea aceluiași contract pentru o perioadă egală sau pentru o durată diferită, convenită de părți, în temeiul art. 14 din același act normativ. Desigur, acest drept există cât timp temeiul legal este în vigoare.

Curtea constată că dreptul la reînnoirea contractului de locațiune nu mai poate fi exercitat la expirarea termenului contractual, după intrarea în vigoare a normei abrogatoare cuprinse în noul Cod civil, pentru că legea nouă nu face altceva decât să reglementeze un efect viitor al unei situații juridice trecute, fără a fi însă retroactivă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii:

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 230 lit. v) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, excepție ridicată de Gavrilă Stan și Rodica Stan în Dosarul nr. 14.694/211/2011 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Prin urmare, Curtea constată că în prezenta cauză abrogarea prevederilor art. 12, 14—25, art. 32 alin. (2), art. 43 și 44 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, cu modificările ulterioare, nu produce efecte retroactive, legiuitorul fiind suveran în a stabili conținutul juridic al situațiilor legale de generală aplicabilitate.

De altfel, în legătură cu principiul constituțional al neretroactivității legii civile, Curtea Constituțională a statuat că o lege nu este retroactivă atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 458 din 2 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 13 ianuarie 2004).

Curtea constată că este neîntemeiată și susținerea potrivit căreia textul de lege criticat creează o discriminare față de persoanele care au intrat, anterior intrării în vigoare a noului Cod civil, sub incidența dispozițiilor art. 14 și 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999.

Astfel, în legătură cu acest aspect, sunt incidente cele reținute de Curtea Constituțională prin deciziile nr. 20 din 2 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000, sau nr. 820 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 18 ianuarie 2007, și nr. 1.541 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2011, potrivit cărora situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum* nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice fără privilegii și discriminări.

Mai mult, s-a statuat prin deciziile menționate că respectarea principiului constituțional al egalității în drepturi, precum și a obligației corelative de nediscriminare, stabilite prin prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, presupune luarea în considerare a tratamentului pe care legea îl prevede față de cei cărora li se aplică în decursul perioadei în care reglementările sale sunt în vigoare, iar nu în raport cu efectele produse prin reglementările legale anterioare. Reglementările juridice succesive pot prezenta în mod firesc diferențe determinate de condițiile obiective în care ele au fost adoptate.

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

privind modificarea și completarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2.137/2011

În temeiul dispozițiilor art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 109/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 48, art. 105¹ alin. (4), art. 206 alin. (2), art. 207 alin. (4), art. 209 alin. (1) și (3¹) și art. 228 alin. (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. I. — Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2.137/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 31 mai 2011, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La punctul 1, după subpunctul 1.2 se introduce un nou subpunct, subpunctul 1.2¹, cu următorul cuprins:

„1.2¹. Prin *organ ierarhic superior* se înțelege structura condusă de persoana ce are competență de decizie față de care conducătorul organului fiscal care refuză în mod nejustificat emiterea actului administrativ fiscal se subordonează în mod direct.”

2. La punctul 3, subpunctul 3.2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„3.2. Dosarul contestației va cuprinde: contestația în original, care trebuie să poarte semnătura persoanei îndreptățite, precum și amprenta ștampilei, în cazul contestatorului persoană juridică, împuternicirea avocațială în original sau în copie legalizată, după caz, actul prin care se desemnează administratorul special/administratorul judiciar/lichidatorul, actul administrativ fiscal atacat, în copie, precum și anexele acestuia, dovada comunicării actului administrativ fiscal atacat din care să reiasă data la care acesta a fost comunicat, copii ale documentelor care au legătură cu cauza supusă soluționării, documentele depuse de contestator și sesizarea penală în copie, dacă este cazul.”

3. La punctul 3 subpunctul 3.10, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) Termenul care se sfârșește într-o zi de sărbătoare legală sau când serviciul este suspendat (de exemplu, zile de repaus săptămânal) se va prelungi până la sfârșitul primei zile de lucru următoare.

De exemplu: În situația în care data de 30 iulie prezentată la exemplul anterior este sâmbătă, ultima zi de depunere a contestației este luni, 1 august.”

4. La punctul 3, după subpunctul 3.11 se introduce un nou subpunct, subpunctul 3.11¹, cu următorul cuprins:

„3.11¹. Prin *majorare de pretenție* se înțelege diferențele de obligații fiscale contestate suplimentar, altele decât cele împotriva cărora s-a introdus inițial contestație, cu excepția accesoriilor aferente obligațiilor fiscale contestate inițial, potrivit principiului de drept «accesoriul urmează principalul».”

5. La punctul 3, subpunctul 3.12 se modifică și va avea următorul cuprins:

„3.12. Contestația poate fi depusă în termenul de 3 luni de la data comunicării actului administrativ în situația în care actul administrativ atacat nu cuprinde unul dintre elementele prevăzute la art. 43 alin. (2) lit. i) din Codul de procedură fiscală.”

6. La punctul 4, după subpunctul 4.2 se introduce un nou subpunct, subpunctul 4.2¹, cu următorul cuprins:

„4.2¹. Retragerea contestației poate fi făcută în tot sau în parte. În situația în care cererea de retragere are ca obiect doar anumite capete de cerere din contestația inițială, despre aceasta se va face mențiune în decizia emisă în soluționarea cauzei, contestația și cererea de retragere parțială vor fi conexe, pentru o mai bună soluționare a cauzei.”

7. La punctul 4, după subpunctul 4.3 se introduce un nou subpunct, subpunctul 4.4, cu următorul cuprins:

„4.4. Decizia prin care se ia act de renunțare la contestații urmează procedura emiterii și comunicării deciziilor emise în soluționarea contestațiilor.”

8. La punctul 5, subpunctele 5.2 și 5.3 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„5.2. Prin *organe centrale cu atribuții de inspecție fiscală* prevăzute la art. 209 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură fiscală se înțelege atât organele din aparatul central al Agenției Naționale de Administrare Fiscală care au potrivit titlului VII din Codul de procedură fiscală competență în efectuarea inspecției fiscale pe întregul teritoriu național, cât și structura din aparatul central al Agenției Naționale de Administrare Fiscală care are competență în efectuarea verificării persoanelor fizice pe întregul teritoriu național.

5.3. Alte acte administrative fiscale pot fi: dispoziția de măsuri, decizia privind stabilirea răspunderii, reglementată de art. 28 din Codul de procedură fiscală, decizia privind compensarea obligațiilor fiscale, înștiințări de plată, procesul-verbal privind calculul dobânzilor convenite contribuabilului, declarațiile vamale de punere în liberă circulație, procesul-verbal încheiat ca urmare a unui control încrucișat/inopinat, proces-verbal/notă de restituire întocmit/întocmită ca urmare a cererii de restituire accize etc.”

9. La punctul 5, după subpunctul 5.3 se introduce un nou subpunct, subpunctul 5.3¹, cu următorul cuprins:

„5.3¹. În situația în care obiectul unei contestații îl reprezintă raportul de inspecție fiscală fără ca contestatarul să se îndrepte și împotriva deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală/deciziei de nemodificare a bazei de impunere emise în baza raportului de inspecție fiscală contestat, competența de soluționare a contestației este cea prevăzută la art. 209 alin. (2) din Codul de procedură fiscală.”

10. La punctul 5, după subpunctul 5.8 se introduce un nou subpunct, subpunctul 5.9, cu următorul cuprins:

„5.9. Competența de soluționare a contestațiilor se poate delega altui organ de soluționare în condițiile stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, contestatarul și persoanele introduse în procedura de soluționare a contestației fiind informați în acest sens.”

11. La punctul 7, după subpunctul 7.4 se introduce un nou subpunct, subpunctul 7.4.1, cu următorul cuprins:

„7.4.1. În cazul în care, de la data formulării contestației și până la data soluționării contestației, competența de administrare a contestatarului s-a schimbat, organul care a emis actul atacat are obligația transmiterii exemplarului original al deciziei de soluționare a contestației noului organ fiscal în administrarea căruia se află contribuabilul, în vederea punerii în executare a acesteia.”

12. La punctul 9.1, paragraful (2) se abrogă.

13. Punctul 9.4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„9.4. În soluționarea contestațiilor, excepțiile de procedură și de fond pot fi următoarele: excepția de nerespectare a termenului de depunere a contestației, excepția de necompetență a organului care a încheiat actul contestat, excepția lipsei semnăturii sau a ștampilei de pe contestație, excepția lipsei de interes, excepția lipsei de calitate procesuală, prescripția, puterea de lucru judecat etc.”

14. Punctul 9.5 se abrogă.

15. La punctul 10, după subpunctul 10.7 se introduc două noi subpuncte, subpunctele 10.8 și 10.9, cu următorul cuprins:

„10.8. La reluarea procedurii administrative, organul de soluționare competent va solicita organului fiscal emitent al actului administrativ atacat, printr-o adresă, să facă mențiuni

referitoare la starea juridică a contestatarii la data reluării procedurii.

10.9. În situația în care, la data reluării procedurii administrative, contestatara se află în procedură de insolvență/reorganizare/faliment/lichidare, organul de soluționare competent va solicita administratorului judiciar sau lichidatorului, după caz, să precizeze dacă menține contestația formulată de societate, direct sau prin împuternicit.”

16. La punctul 13, după subpunctul 13.1 se introduce un nou subpunct, subpunctul 13.2, cu următorul cuprins:

„13.2. Retururile corespondenței purtate de organul de soluționare, altele decât ale deciziilor de soluționare, vor fi transmise organului fiscal emitent al actului atacat, fiind cel mai în măsură să efectueze comunicarea către contestator.”

17. La punctul 14, subpunctul 14.4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„14.4. În situațiile în care procedura administrativă de soluționare a contestației a fost suspendată până la soluționarea laturii penale, iar instanța judecătorească se pronunță definitiv, precum și în situația în care, deși latura penală nu a fost definitivată, instanța de judecată obligă irevocabil la soluționarea pe fond a cauzei, competența de soluționare aparține organului de soluționare competent la data rămânerii irevocabile a respectivei sentințe.”

18. La punctul 15, subpunctul 15.3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„15.3. Prin *erori materiale* se înțelege orice greșeli de redactare, omisiuni sau mențiuni greșite din actele administrative fiscale, cu excepția acelor care atrag nulitatea actului administrativ fiscal, potrivit legii, sau care privesc fondul actului administrativ fiscal.”

19. La punctul 15, după subpunctul 15.4 se introduce un nou subpunct, subpunctul 15.4.1, cu următorul cuprins:

„15.4.1. Prevederile subpunctului 15.4 nu se aplică deciziilor de soluționare a contestațiilor pentru care s-au exercitat căile de atac prevăzute de lege, iar soluția este irevocabilă.”

20. La punctul 15, subpunctul 15.7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„15.7. Decizia de soluționare a contestației prin care s-au corectat erorile materiale din decizia de soluționare a contestației inițială va fi comunicată atât organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat, cât și contestatarului sau altor persoane direct interesate. Întocmirea și comunicarea deciziei de soluționare a contestației care corectează erori materiale se fac conform subpunctului 7.4.”

Art. II. — Dispozițiile prezentului ordin se aplică de toate organele fiscale implicate în soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Șerban Pop

București, 1 aprilie 2013.
Nr. 378.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2013 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	205	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	450	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2013 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	50 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

